

Примерът на средношколците

Естествено е за хората, когато виждат отминаването на младостта, спомените им за най-хубавите, най-мили неща да стават все по-скъпи и по-скъпи. А колко приятно за човека е когато зад него стоят години на младост, наситени с народополезни дела.

Нашата яворска младеж и преди победата на народно-демократичната революция беше правилно ориентирана, а след 9 септември

1944 г., обединена в Работническия младежки съюз, продължи прогресивните традиции на по-възрастните.

В първите години след Деветосептемврийската победа средношколците бяха около 10-15 на брой от всички класове на реалната гимназия. Почти всички ученици бяха в Севлиево. Това условие създаваше възможност за по-пълно и по-добро организиране, за тясно сътрудничество, за хубаво приятелство.

Учениците от по-горните класове бяха обикновено ръководителите на по-малките. Последните се учеха от примера им да бъдат първи ученици по успех, да четат повече книги и да знаят все повече и повече. И действително, след време те достойно застанаха на тяхно място.

Формите на работа на средношколците бяха твърде разнообразни. В организираниите ваканционни групи ние провеждахме събрания с доклади по научни въпроси, изнасяхме политически информации. А колко оживени бяха нашите събрания тогава! Задавахме много въпроси, разисквахме до късни нощи и когато напускахме клуба на РМС, понякога споровете дълго не прекъсваха.

През дългите зимни вечери учениците всяка седмица подготвяха пиеси. В двете класни стаи на старото училище или в единствената стая на читалището ставаха репетициите. Подготовката ни завършваше обикновено когато идваше денят на представлението. Яворчани ни очакваха нетърпеливо всяка зима. Помещението на училището се препълваше. Там ние представяхме пиеси-

те „Партизани“, „Анга-хан“, „Богдане, бог да те убие“, „Цигани“, „Тревога“ и много други. Незабравими остават нашите представления не само в Яворец, но и в съседните села — Драгановци, Горна Росица, Гъбене. Нашият ентузиазъм в хубавите ученически години се крепеше от идеята да работим и създаваме средства за новото читалище.

На нашата средношколска младеж не бяха чужди трудовите дела. През школите на бригадирското движение мина по-голямата част от нас.

На изток от Яворец се издига „Витата стена“, билото на която през пролетта красят нежни кокичета и теменужки, иглики, здравец и разкошни божури. Колко много свежест и богатство има нашата „Вита стена“! Колкото красива, толкова и скъпа е тя, особено за младежта. С нея е свързано близкото героично минало на славните партизани и на верните яворски ятаци.

Не бяха заглътнали още оръдията от края на Втората световна война, когато група ремсисти-средношколци и младежи в една ранна априлска утрин се изкачихме на „Витата стена“, за да се поклоним на мястото, където падна един от четиримата яворски партизани, Ильо, втората скъпа жертва, която даде селото ни в борбата против варварския фашизъм.

Средношколците тогава бяха за пример на младежта в селото, за пример и образец на хората. Въодушевяваше ни във всяко начинание борбата за идващия нов, по-красив живот на човека.

Т. НЕСТОРОВА